

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی مدل‌های راهبری پرورشی (Mentoring)

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی مدیریت، کارآفرینی و توسعه اقتصادی (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

اسماعیل ملک اخلاق - استادیار گروه مدیریت، دانشگاه گیلان، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، گروه مدیریت

عاطیه صفردوست - کارشناس ارشد رشته مدیریت صنعتی، دانشگاه گیلان، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، گروه مدیریت

فرزانه عبداللهیان - کارشناسی ارشد رشته مدیریت صنعتی، دانشگاه گیلان - دانشکده ادبیات و علوم انسانی، گروه مدیریت

خلاصه مقاله:

امروزه یکی از چالش‌های مطرح در سبب آموزشی سازمان‌ها به منظور توسعه منابع انسانی عدم توجه به بحث راهبری پرورشی (منتورینگ) می‌باشد که باید در هر سازمانی، تجربه افراد با تجربه (مرشد) را به افرادی با تجربه پایین‌تر انتقال داد. به طور کلی راهبری پرورشی یا منتورینگ یکی از روش‌های توسعه منابع انسانی است که مفهوم استاد - شاگردی را در ذهن تداعی می‌کند و به فرایندی گویند که طی آن فردی که دارای ویژگی‌ها، توانمندی‌ها، مهارت‌ها و دانش است مسئولیت نظارت بر جریان کار و پیشرفت شغلی فردی دیگر را بر عهده گیرد که این امر عموماً خارج از روابط متداول ساختاری صورت می‌پذیرد و طی آن تبادل تجربه، توسعه مهارت‌ها و یادگیری اتفاق می‌افتد. این مفهوم یک شاخه از رهبری می‌باشد که می‌تواند برای سازمان بسیار مفید واقع گردد.

کلمات کلیدی:

رهبری پرورشی، منتورینگ، استاد - شاگردی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/286428>

